

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΜΠΑΡΜΠΑΡΕΝ

ΜΟΛΙΣ επέστρεψα από το νεκροταφείο, όπου είχα πάει για να ρίξω λίγα λουλούδια στον τάφο της μητέρας μου, με την καρδιά βαρεία και με μάτια δακρυομένα άκρια, ρώτησα τον πατέρα μου:

—Ποτέ δεν μου είπες, μέχρι σήμερα, πώς πέθανε η μητέρα μου... Γιατί αυτή η σιωπή έκ μέρους σου;.. Μοιάζει να είναι, όμως, ότι έχω το δικαίωμα να το μάθω αυτό.

—Ο πατέρας μου έγινε περισσότερο σκυθρωπός από ποτέ—δεν θυμούμαι να τον είδα ούτε μία φορά πρόχαρο—έμεινε λίγο σιωπηλός και, τέλος, μου άποκριθηκε:

—Ναι, έχεις δίκιο... Είσαι σήμερα είκοσι χρονών και πρέπει να μάθεις τη θλιβερή αυτή ιστορία.

—Έκαστε μπρός στο τζάκι, σκάλιζε τη φωτιά και ύστερα άρχισε να μου διηγείται με αργή, βαρεία φωνή:

—Την εποχή εκείνη δεν είχα ακόμα γεννηθεί, σε περιμέναμε όμως από στιγμή σε στιγμή. Ήμουν τότε δαροφύλακας σ' ένα μεγάλο κτήμα, σε μία έπαυση της μεσημβρινής Γαλλίας. Το σπίτι μας βρισκόταν στην καρδιά τού δάσους—ένας μικρό, μονόπατο σπίτι με δύο μονάχα δωμάτια. Τά έλατα που περιτριγυρίζαν το σπίτι ήταν τόσο ψηλά, ώστε δεν τ'όφτανε ποτέ ο ήλιος...

—Όλη τη μέρα έλειπα στο δάσος. Στο διάστημα αυτό, η μακαρίτισσα ή μητέρα σου διπλοκλειδωνότανε, επειδή φοβότανε μήνη της μέσα στην κουζίνα. Ο φόβος της όμως μεγάλωνε μόλις άρχιζε να σκευιάζει, όταν ή μαδρες κορφές τών δένδρων σάλευαν τ'ό τζικιο τους με τ'ό φύσημα τού ανέμου... Ήξερα πόσο ή μητέρα σου ήταν λιγόνυχμη και φοβιστάρα, και φρόντιζα πάντοτε να έπιωτρέφω σ'αυτή πριν νυχτώσει... Δεν πρέπει τώρα να φαντασθεις ότι οι φόβοι της μακαρίτισσας ήταν δικαιολογημένοι... Κάθε άλλο... Στην περιφέρειά μας έμεναν άνθρωποι άναβολ και φίλησογοι. Ποτέ δεν εινε γίνει στα μέση εκείνα κλοπή ή φονικό. Μά ή μητέρα σου ήταν νευρική γυναίκα... Στα καλά καθούμενα έφριξε δλόκληρη σαν φύλλο και κινιριζε από την άγωνία της, χωρίς να ξέρη ούτε ή ίδια τ'ό γιατί...

—Ένα βράδυ, γύρισα σ'αυτή κατάκοπος.

—Έβαλα άνδρεχτα μερικές μπουκιές στο στόμα μου—για να μη δυσαρεστώ τη μακαρίτισσα—κι' έπεσα άμέσως να κοιμηθώ. Δεν έξωω πόσον ώρα ειναι πού κοιούμιον, όταν, εσφινικά, ή μητέρα σου άρχισε να με τρανάζη λόκληρη. Ξύπνησα τρομαγμένος.

—Τί συμβαίνει; ρώτησα, τρίβοντας τα μάτια μου.

—Άκοις, Ζερόμ; ψιθύρισε ή μητέρα σου, με λαχνασιαμένη φωνή, Σήμανε ή καμπάνα!.

Ποτέι τ'ό να σου ξενήσω, παιδί μου, ότι, στα νούνια έκεινα όλα τα σπίατα, στα γωριά, ειναι #βω από την πλάτα μία καμπάνα που τήν ντυποδαν όταν συνεβαίνα κανένα ευχάριστο ή δικαιοσσο μενονός.

Τή στιγμή άκείνη, τ'ό ρολόι γιτόπησε ή ώρα δύο. "Έξω ο άέρας πωσιοναοίσε, οδολοιζε. Διαθολιέμιονος καιρός.

—Σαυ'ό φάνηκε, γυναικά! ειναι τής μητέρας σου, για να τήν καθηγήνάσω.

—Όχι, δνι, ειναι βέβαιη ότι σήμανε ή καμπάνα! άποκριθηκε εκείνη, τολιόντας άκδια, Ειναι έπινα δυό άρες... Δεν μπόρεσα άπόψε να κλεισώ σ'αυτή...

—Έλα τ'όσα ήσινάσε! φώναζε θυμωμένος. Πάλλι νευροισμένη ειναι!

—Ο άέρας άνοιξε πάτα να φυσήτ με περισσώτερη δσηή. Τ'ό δάσος δλόκληρο βούτζε—υπόνοιζε σαν πληγωμένο θηρίο!... Θά έλεγε κανεις ότι έ-

κατό δαίμονες έπαίζαν τ'ό κρυφτούλι πίσω από τ'ά δέντρα ή ότι έκαστο άγρια ζώα βρυχόντουσαν άγριεμένα, έτοιμα να δώσουν μεταξύ τους μία έξοντωτική μάχη.

—Η μητέρα σου στριμώχτηκε κοντά μου, τραυλιζοντας:

—Νά, νά!... Άκούω και πάλι τήν καμπάνα!

Μου φάνηκε τότε ότι άκουσα κι' έγω μία κωδωνοκρουσία...

—Δέν εινε τίποτα! ειναι, 'Ο άέρας θά κουνάτ τ'ό γλωσσίδι τής καμπάνας... Προσάθασε να κοιμηθής!

Μά ή μητέρα σου δεν μπόρουσε να ήσυχάση.

—Όχι, όχι! έπέμενε. Δεν εινε ο άέρας... Κάτι άλλο συμβαίνει άπόψε...

—Τί θέλεις να πής;

—Νά, συμβαίνει κάτι που δεν μπόρουν να τ'ό προφέρουν τα χείλη μου... 'Ο Θεός να με σωθρήσει, αλλά μου φαίνεται ότι τήν καμπάνα τήν σημαίνει τώρα ο... .

—Έλα, πάμε! φώναζε θυμωμένος με τ'ά σωστά μου αυτή τη φορά. Δεν ξέρεις τί λές, καμμένη!..

—Έπασσα τα χέρια τής μητέρας σου: "Εκαίγαν από τόν πυρετό. Άκούγα τήν καρδιά της να χτυπά στα στήθη της, όπως τρομαγμένο πουλί τα φτερά του.

—Έκανα ν' άνάσω τ'ό λυννάδι. Η μακαρίτισσα όμως έπασσε τ'ό χέρι μου και τ'ό έσφιξε με άπλησιμένη δύναμη.

—Μή μή για τ'ό δ'ουα του Θεού! τ'αυλίσε. Μέσα σ'αυτή σκατάδι, δεν θά μπόρ'έση να με δ'η!... Φοθάμαι, Ζερόμ!... Πιτέ ή ψυχή μου δεν φοβήθηκε τόσο πολύ, όσο άποίμα... Ναι—ώθη κοντά μου...

Δέν π'όδοτ'ασε ν' άποτελειώση τή φράση της κι' άκούστηκαν τρεις άκρια κωδωνοκρουσίες!

Και, τή φορά αυτή, τις άκουσα καθαρά κι' ένώθ!..

Πετόγηκα άμέσως από τ'ό κρεβάτι κι' έτρεξα να ξεκρεμάσω τ'ό τουσέκι μου από τόν τ'όχο.

—Μή φεύγεις από κοντά μου Ζερόμ! οδρλιαζε ή μητέρα σου. Θά σ'ε πάρη και σένα μαζί του!..

—Και αν άκούα π'όκειται να τ'ά βάλω με τήν ίδια τ'ό θάνατο, θέλω να μάθω τί συμβαίνει! άποκριθηκε θυμωμένος.

Κι' ένώ ή υπέρας σου έκαυσε τ'ουαιονιήν τ'ό κεφάλι—π— κάτω από τ'ό πάπλωμα, μισάνοιξα τ'ό παράθυρο και φώναξα δυνατά:

—Ποιός εινε αυτός;

—Μή κανένας δεν μου άπάντησε.

—'Ω σ'ό δ'οσο, ή καμπάνα σήμανε δυό φορές άκρια οδολοιζώ...

—'Ομολογώ, παιδί μου, ότι ανατρίχιασα και γώ από τ'ό φόβο μου.

—Η σκέψης, όμως, ότι έπρεπε να κρατήσω τήν ψυχοσυνείδησή μου, για να μη τ'ουοκοσασθής π'ουισάνα ή μητέρα σου, μ' έκανε να δινώλω από τ'α νοή μου κάθε κητή σκέψη...

—Έξω, τ'ό πηννάδι βλοκήε τ'ό π'όθυμο τ'απεισ με τ'ό κούσ εως του. Και ο άνεμος έξακολουθούσε να βογγάη σαν κολασμένη ψυχή...

Με μία άπύτοιμη κίνηση, άνοιξα διάπλατα τ'ό παραθύρο. Μά δεν είχα κανένα να στέκεται έξω από τήν πλάτα τού μικρού κήπου.

Ποιάς λοιπόν, γυπολοισ τήν καμπάνα;

—Η καρδιά μου γυπολοισ δυνατά. Για να δώσω θάρρος σ'αυτή έκαστο μου, φώναζε άπειλητικά:

—'Αν δεν άποκριθεις, άτ'ό π'ουοσθ'όλησ!

Ψυχή ζωντανή όμως δεν φαινότανε έξω.

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΕΝΩΝ ΛΑΩΝ

ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΕΣ ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ ΤΩΝ ΑΓΓΛΩΝ

(Άρθρον του καθηγητού του Πανεπιστημίου της Γενεύης κ. Συλλείου Μανενστέρτι)

Η μεγάλη Βρετανία είνε ή μόνη χώρα του κόσμου, στην όποία ξετηρήθησαν ως σήμερα ή παλιές μεσαιωνικές παραδόσεις. Η ζωή των Άγγλων, τουλάχιστον ή επίσημη, κυλάει σ' ένα μεσαιωνικό πλαίσιο, και αναριθμητες τελετές, που γίνονται ακόμα εκεί, μαρτυρούν τό στενό σύνδεσμο που ένόνα ακόμα τό παρόν μέ τό παρελθόν.

Η πό πολλές από τις τελετές αυτές γίνονται στό Άστυ του Λονδίνου, τό όσίο διετήρησε διά μέσου των αιώνων την όμη που είχε επί της βασιλείας της Έλισάβετ. Η παλιά πόλις παρέμεινε σχεδόν άθικτη και γύρω της επεξετάθη ή νεώτερα. Μολονότι τά τείχη που περιέκλειαν τη μεσαιωνική πόλι, έχουν ή'η από πολλού καταστραφη, έντούτοις θ ωρητικώς ή παλιά πόλις έξεκολλούει νά είναι αυτόνομη, όπως ή κοινότητες του μεσαιώνος. Είνε με ά μακρή δημαρχία, ή όποία έξαρτάται από τον πρόεδρο που ή ίδια εκλέγει : τον λόρδο - δήμαρχο.

Κι ό ίδιος ακόμα ό βασιλεύς της Άγγλίας δέν μπορεί νά μη επίσημος στην παροχή αυτή, χωρίς νά σταθεί μερ.ά.ά. λέπτά στην ύποθε. τ.η είσοδό της και νά ζητήσει από τον δήμαρχο του Άστωως νά του

φόρσασ τό παντελόνι μου, έρριζα ένα σακκάκι στους ώμους μου και, κρατώντας πάντοτε τό τσούφεκι μου, πήδησα από τό παράθυρο. Έκανα, τρέχοντας, τό γύρο του σπιτιού, χωρίς νά συναντήσω κανένα. Σαφηνικά, άκούσα την καμπάνα νά σημαίνει και πάλι πίσω μου.

Μ' ένα πήδημα, βρέθηκα μπρός στην πόρτα. Τήν ίδια σχεδόν από την άγωνία—και τό φόβο μου—στήριξα τό τσούφεκι μου στον ώμο μου, σημάδεψα την καμπάνα, και περιμένα.

Ό άνεμος οδρλιάζε κι' ένα σύννεφο σκέπασε τη στιγμή εκείνη τη σελήνη.

Άμέσως βαθύ σκοτάδι απλώθηκε γύρω μου.

Την ίδια στιγμή, ή καμπάνα σήμανε και πάλι — πάνω από τό κεφάλι μου, καθαρά και ευδιάκριτα, χωρίς νά τήν χτυπήσει ήνα άνθρώπων όρατό χέρι!

Δέν μπόρεσα τότε νά κρατηθώ άλλο.

Και πίεσα τη σκαπάνη!

Ένα σπαραχτικό οδρλιασμα άκούστηκε σχεδόν ταυτοχρόνως με την έκπυροκρότηση. Η κραυγή αυτή, που δέν είχε τίποτε τό ανθρώπινο, έρχόταν από την κρεββατοκάμαρά μου, όπου είχαν αφήσει μόνη τη μητέρα σου. Τήν ίδια στιγμή, μέσα από την καμπάνα πέταξαν τρομαγμένες δυο πελώριες νυχτερίδες.

Τότε μονάχα κατάλαβα τί είχε συμβή. Η δυο αυτές νυχτερίδες, με τά έρωτικά παιχνίδια τους, κουνούσανε τό γλωσσίδι της καμπάνας!..

Όταν γύρισα στό δωμάτιο, εκού είχες γεννηθή. Μά ή μητέρα σου είχε πεθάνει από τον τρώιο της, ενώ έφερνε στον κόσμο ένένα, μέσα στους σπασμούς μιας φριχτής άγωνίας.

Νά, γιατί, παιδί μου—είπε ό πατέρας μου, τελειώνοντας την άφήγησή του — δέν θέλησα νά νοή πώ μέγρι σήμερα πώς πέθανε ή μητέρα σου!..

ΣΤΡΩ ΜΠΑΡΜΠΑΡΕΝ

Τό σπιτάκι μας βρισκότανε στην καρδιά του δάσους

ΑΠΟ ΔΟ ΚΙ' ΑΠΟ ΛΟΙ ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

— ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΑ Σ ΜΙΑ ΦΟΡΑ!... — Πώς τά πās, μπαρμπά-Γιάννη, με τό εμπόριο των περιστερών; — Δόξα νάχη ό Θεός!.. Αυτό τό μεγάλο, τό άσπρο περιστέρι που βλέπεις, πουλήθηκε είκοσι φορές.

— Ναι, γαι. Κρατάω, βλέπεις, πάντα τό θηλυκό, πούλαω τ' αρσενικό κι' αυτό σέ λίγη ώρα γυρίζει πίσω, νά βρή τό ταίρι του!..

— ΓΙΑ ΝΑ ΠΑΣΙΣΟΥΝ Ό άργιδομοσφύλακας, σ' έναν από τους φυλακισμένους κλεφτοκόπδες: — Με συχωρείς, έγινε λάθος! Έπρεπε νά βγής από προχτές. — Μη στενωφείσαι. Νά θυμηθής μονάχα νά μου λογαριάσεις αυτές τις δυο μέρες που μου χρωστάς... όταν θά ξαναφρώ!..

— ΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ Ό κύριος και ή κυρία Ραπανάκη έλασαν ταχυδρομικώς, τό πρωί, δυο θέσεις πρώτης σειράς για τό μελόδραμα. Όχι συνηθισμένες προσκλήσεις, αλλά εισιτήρια πληρωμένα εν τάξει. Ένα λιγνόλογο σημείωμα, συνώδευε την ευγενή προσφορά: «Σ ας τ ό σ τ έ λ ν ε ι— έγραφε— Ένας φίλος. Μ α ν τ έ ψ τ ε σ ι ο ι ό ς.»

Φυσικά ό κύριος και ή κυρία άν και δέν μπόρεσαν νά μαντέψουν τ' όνομα του ύποπρωτικού αυτού φίλου, πήγαν τό βρόδου μετά τό μεσάνυχτα, βόηκαν τό διαμερίσμα τους κυριολεκτικά ξευνιωμαμένο. Ό κλέφτης τους σήκωσε άκνή και τ' άσποδούροχαι!.. Ένα σύντομο σημείωμα, πάνω στο τρέκι έγραφε αυτές τις τοιές λέξεις: «Άσφαλιές τώσα θά καταλάβετε ποιός σάς έστειλε τά εισιτήρια!»..

αυτό τά όριά του. Έτσι, άναγκαστικά, τά έδάφη του βασιλέως της Άγγλίας θά έθιγντο. Κι' έναντα τότε μεγάλες διαπραγματεύσεις μεταξύ αυτού και του λόρδου - δήμαρχου.

Ό βασιλεύς όμως δέν έννοούσε νά παραχωρήσει ούτε με ά κωρίδα γής! Τότε ό δήμαρχος έπρότεινε νά γίνή έννοικιαστής των άδωρων που θά κατελάμβανε. Ό βασιλεύς δέχτηκε κι' ό δήμαρχος ύποχρεώθηκε νά καταβάλει ως γούσι στον βασιλέα, έξη πέταλα αλόγων και 48 καρ-

φιά!.. Τά έντελη αυτά πράγματα έξεκαλοούθει νά καταβάλει και σήμερα ακόμα τό Άστυ του Λονδίνου στον βασιλέα. Τό άσμηματο αυτό νά δέν ένισχύει θέβαια τό θησαυροφυλάκιο, είνε όμως με ένδειξες σεβασμού στό παρελθόν. Άκόμη και ή σχετική τελετή, που γίνονταν τότε, επαυλαμβάνεται και σήμερα. Τό δημοτικό συμβούλιο συνέταξε και έξουσιοστέι ένα από τά μέλη του νά πάη νά παραδώσει τό έννοίκιο στον ύποργό των Οικονομικών.

Άλλά ή προσκόλληση αυτή στην παράδοση, δέν παρατηρείται μόνον στο Λονδίνο. Και στις επαρχίες ακόμα, διατηρούνται καμπάλαια έθιμα και γίνονται τελετές που συνηθίζόντουσαν πρό αιώνων.

Σέ πολλές επαρχίες, παραδείγματος χάριν, ή Προτομαγιά εορτάζεται έπίσημως, όπως εορταζόταν από τους Σάξωνας πρό έκπαπτευτηρίδων. Στο Υορκσάι και τό Νορθομπέρλανδ ό χωρικό συγκεντρώνονται την πρώτη Μαΐου και μ' έπισημότητα άνάλογη με δημαρχιακή έλογή, εκλέγουν την «Βασίλισσα του Μαΐου».

Η βασίλισσα αυτή πρότει νάνα με ά νέα καπέλλα, άμορφη φυσικά. Μπα την έλογή της κάθεται σέ με ά πολυθρόνα, στολισμένη με άνηθ και στεφάνια από κλαδιά. Την πολυθρόνα αυτή την σπώνουν τέσσερα έπίσημα πρόσωπα, ως επί τό πλείστον δημοτικοί σύμβουλοι. Άκολουθούν έν ποιητή δίκο ό κάτοικος και κάνον τον γύρο του χωριού. Η βασίλισσα φορεί ένα μακρό λεικό άφρονια, που συμβολίζει την έρημηση βασίλειά της. Όλη αυτή ή τελετή θυμίζει την παλαιά λατρεία των Άγγλων πρός τη θεά «Μάια», ή όποία έκπροσωπούσε τη χαρά της άνοιξ.σ.Σέ άλλες επαρχίες ή Προτομαγιά εορτάζεται κατά διαφορετικό τρόπο. Με φάβες, με ξύλα και με ποικιλόχρωμα ύφασματα, κατασκευάζουν ένα τεράστιο φανταστικό ζώο με δυο κεφάλια. Από άθροισμα, κομμάτι από κάτω, άντικαθίστουν τά πόδια. Και ή ποιητή κάνει τό γύρο του χωριού, ενώ ό κόσμος που συνοδεύει τό φανταστικό αυτό ζώο, τό ραίνει διαρκώς με λοιλούδια.

ΠΡΟΣΟΧΗ!

ΜΟΝΟΝ τό «Μπουκέτο» αγοράζει εις άπολύτως ίκανοποιητικές τιμές παντός είδους παλαιά βιβλία και βιβλιοθήκας ολοκληρώσε, συλλέξιμα διάφορα, ακόμα δέ και σκόρπια φύλλα παλαιών έφημερίδων και περιοδικών, Ημερολόγια, Καζάρμας, μονόφυλλα, φωτογραφίες ιστορικών προσώπων και εκδόσεις διάφορες. Άπευθυνθήτε ή γράψατε : Περιοδικόν «Μπουκέτο», Λέκα 7, Άθήνας.